

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8321010645
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8321010645.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Petra Tobiaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.03.2022, v trestnej veci proti obžalovanému S. B. pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/86/2021 zo dňa 04.01.2022 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), f) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného S. B., nar. XX.XX.XXXX v O., trvale bytom O., R. č. XXX/XX, t.č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Košice,

u z n á v a v i n n ý m , ž e

v presne nezistenom čase od konca roka 2018 do 23.5.2021, v dome a neskôr v unimobunke prispôsobenej na bývanie v Medzilaborciach na R. ulici, bez popisného čísla, spočiatku len svoju mal. dcéru A., nar. XX.X.XXXX, a od 1.6.2019 aj jej matku, svoju družku O. B. opakovane donútil bitím a hrozbou bitky, aby sa vyzliekli donaha, ľahli si do postele a hladkali sa a chytali na intímnych miestach, pričom sa na to pozeral a masturboval, a mal. dcéru P.G. takto donútil tiež držať jeho pohlavný úd a ukájať ho masturbovaním, čo ona odmietala a plakala,

t e d a

násillím a hrozbou bezprostredného násillia donútil iného k iným sexuálnym praktikám, a čin spáchal na chránenej osobe - na dieťati a na blízkej osobe,

č í m s p á c h a l

zločin sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), c) Tr. zákona.

Z a t o m u u k l a d á :

podľa § 200 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 37 písm. m), § 38 ods. 4 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný S. B. uznaný za vinného zo zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. a), c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

v presne nezistených dňoch, v presne nezistenom čase, asi od konca roka 2018 do konca júna 2019, kedy bola O. B. - matka maloletej A., nar. XX.XX.XXXX, vo výkone trestu odňatia slobody, najmenej do dňa 23.05.2021, v dome a neskôr v unimobunke prispôsobenej na bývanie v Medzilaborciach na ul. R., bez popisného čísla, opakovane nútil svoju maloletú dcéru A., nar. XX.X.XXXX, ako aj jej matku, svoju družku O. B., nar. XX.XX.XXXX, aby sa vyzliekli donaha, takto si ľahli do postele a aby ho hladkali a chytali na intímnych miestach, pričom sa na to pozeral a masturboval, taktiež ich opakovane nútil držať jeho pohlavný úd a ukájať ho masturbovaním, pričom sa tiež snažil násillím dostať hlavu mal. P. G. k svojmu pohlavnému údu tak, že ju chytil za hlavu a tlačil ju, čo ona odmietala a bránila sa odťahovaním, pričom plakala.

Za to mu podľa § 200 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 37 písm. m), § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov nepodmienečne, na výkon ktorého podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku opatrovníčku maloletej poškodenej A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T., bez popisného čísla, okr. O., prechodne bytom O., R. ulica, bez popisného čísla, t. č. Y. pre deti a rodiny Z., ul. S. XXX/X, s jej nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy odkázal na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu aj písomne odôvodnil. Namieta, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a z nesprávneho právneho posúdenia danej trestnej veci, ktoré považuje za nepreskúmateľné. Má zato, že súd nerešpektoval zásadu in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obvineného. Výpoveď poškodených považuje za nedôveryhodnú. V minulosti bola poškodená O. B. opakovane trestne stíhaná a tvrdí o nej, že v súčasnosti je matkou dieťaťa, ktorého nie je otcom, o čom podľa neho neuviedla pravdivú výpoveď na hlavnom pojednávaní dňa 01.12.2021. Má zato, že výpovede všetkých svedkov, ktoré sú jeho deťmi, vrátane poškodenej maloletej dcéry A. B. boli ovplyvnené ich matkou a jeho družkou O. B., ktorá takto mala konať s úmyslom pomsty privodiť mu trestné stíhanie. V rozhodujúcich časových úsekoch, ktoré vo svojej výpovedi O. B. dňa 01.12.2021 uvádzala, podľa neho ani nebol prítomný na území Slovenskej republiky, nakoľko sa pracovne zdržiaval v zahraničí, a to aj so synom S. B., ktorý túto skutočnosť uvádza aj vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 04.01.2022. Tvrdí, že O. B. ho niekoľkokrát zastráňovala hrozbami, že v prípade, ak oznámi to, že práve ona sexuálne zneužívala maloletú dcéru A. B., ona podá podnet v tom zmysle, že sexuálne zneužíva maloletú dcéru A. B. a ju ako družku O. B.. Podkladom na vydanie odsudzujúceho rozsudku boli výpovede poškodených a detí, u ktorých je presvedčený o tom, že výpoveď ovplyvnila ich matka O. B., nakoľko žiadne z jeho detí, ktoré boli v postavení svedkov neuviedli vo svojich výpovediach, aby konanie, ktoré sa mu kladie za vinu videli na vlastné oči, ale mali uvádzať iba to, že sa to dozvedeli sprostredkovane jedenkrát od svojej matky O. B., čo považuje za účelové a tendenčné voči svojej osobe za účelom privodiť mu trestné stíhanie. V prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní navrhoval osobne, ako aj prostredníctvom môjho obhajcu niekoľko dôkazov ako napríklad výsluch svedkov, ktorí by vyvrátili obvinenia, ktoré sa mu kladú za vinu, ako aj zabezpečenie telefonických záznamov z väzby, ktoré by preukázali skutočnosť, že O. B. neuvádza

skutočnosti zakladajúce sa na pravde, a že chce vypovedať pravdu tak, ako sa vyjadrila v telefonických rozhovoroch, čo v konečnom dôsledku podľa neho mal potvrdiť svedok S. B. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 04.01.2022. Na hlavnom pojednávaní dňa 04.01.2022, ako aj písomne navrhol súdu opätovný výsluch svedkyne O. B., nakoľko nastali nové skutočnosti, a to v zmysle jej vyjadrenia, že chce uviesť pred súdom pravdivé skutočnosti. Taktiež navrhol zabezpečiť záznam telefonického rozhovoru z väzby medzi mnou a O. B.. Uvedené návrhy boli ako v prípravnom konaní vyšetrovateľom PZ, tak súdom na hlavných pojednávaniach zamietnuté ako nedôvodné, s čím sa nemôže stotožniť. V súvislosti s posudzovaním hodnovernosti výpovede poškodenej súd konštatoval, že nemal dôvod jej neveriť, pretože jeho konanie voči poškodeným podľa súdu nastalo. Podľa neho nezodpovedanou zostáva otázka, z akého dôvodu všetci vypočutí svedkovia, ktorí žili spoločne v jednej domácnosti s ním, ako aj s poškodenými, od roku 2018 neohlásili jeho údajné násilné konanie na políciu už v počiatočnom konaní. Taktiež do pozornosti dáva skutočnosť, že boli jednou z rodín, ktorá bola pod dohľadom pracovníčok úradu práce, sociálnych vecí a rodiny, ktoré nepretržite vykonávali šetrenie a dohľad nad starostlivosťou o maloleté deti a to aj v čase, kedy bola O. B. vo výkone trestu. Ani jedna správa pracovníčok príslušného úradu nevykazuje záporné hodnotenie jeho starostlivosti o maloleté deti, ani jedna správa nevykazuje záznam o násilnej činnosti z jeho strany ako otca alebo vôbec celkovo v ich rodine. Pochybnosť o tom, že sa skutok stal, podľa neho zakladá i fakt, že znalecký posudok z odboru sexuológie jednoznačne v závere konštatuje, že na základe jeho defektu - ochorenia - pruh v oblasti slabín znemožňovalo erekciu v jeho prípade, preto nie je možné, aby mohol vykonávať akékoľvek sexuálne praktiky, ktoré sa mu kladú za vinu v súvislosti so spáchaním predmetného trestného činu. Tvrdí, že sú podstatné rozpory vo výpovediach poškodených a svedkov, a že svedkovia, ktorí boli vypočutí, nepotvrdili výpoveď poškodenej O. B.. Zároveň ich považuje za nevierohodné. Neposkytli súdu totiž takú súvislú reťaz dôkazov, z ktorej by súd mohol vyvodiť jednoznačný záver, že sa uvedeného skutku dopustil. Žalovaných trestných činov sa nemohol dopustiť preto, že chýba ako ich objektívna, tak aj subjektívna stránka. Nebol v predmetnom konaní preukázaný úmysel ani pohnútko, ktorá by ho mala viesť k spáchaniu žalovaného skutku. Považuje to len za tvrdenia proti tvrdeniu, bez takých dôkazov, ktoré by nepochybne odôvodňovali presvedčenie súdu, že bol usvedčený zo spáchania žalovaného skutku. Ak sú o tom pochybnosti, a to podľa jeho presvedčenia sú, mal súd rozhodnúť v zmysle zásady „in dubio pro reo“ a oslobodiť ho spod obžaloby. Napriek tomu, že podľa § 271 ods. 1 Tr. poriadku sa obžalovaného treba na hlavnom pojednávaní po vykonaní každého dôkazu opýtať, či sa chce k nemu vyjadriť a také vyjadrenie zapísať do zápisnice, tvrdí, že samosudca tak na hlavnom pojednávaní nepostupoval. Priznáva, že mu umožnil vyjadriť sa k výpovedi poškodenej, ale možnosť klásť jej otázky a vyjadriť sa k výpovediam ďalších svedkov a klásť im otázky mu súd neumožnil, nakoľko zamietol vykonanie ich výsluchov. Na práve na obhajobu podľa jeho názoru bol ukrátený aj tým, že mu samosudca neumožnil klásť vypočúvaným otázky v takom rozsahu, ako to mienil pôvodne, čo odôvodňoval tým, že jeho otázky nesúvisia priamo s prejednávanou vecou, alebo že nimi ovplyvňuje vypočúvaných. Rovnako podľa neho bol ukrátený na práve na obhajobu aj tým, že samosudca neposkytol jeho obhajcovi dostatočný priestor na kladenie otázok svedkom, ktoré považoval po porade s obhajcom za dôležité pre toto trestné konanie s odôvodnením súdu, že nesúvisia podľa názoru súdu s prejednávanou trestnou vecou. Súd sa podľa neho dôsledne neriadil zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, podľa ktorej OČTK a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, OČTK v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. K správnym a úplným skutkovým zisteniam môže súd dospieť len vtedy, keď vykoná všetky potrebné a dostupné dôkazy a správne ich vyhodnotí, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich súhrne. Uplatnenie zásady voľného hodnotenia dôkazov je základným a nevyhnutným predpokladom pre správne, spravodlivé a zákonné rozhodnutie. Súd sa podľa neho dostatočne nevyssporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Vykonané dôkazy vyhodnotil iba jednotlivo a jednostranne, teda ich nevyhodnotil aj súhrne a vo vzájomnej súvislosti. Z vykonaných dôkazov potom vyvodil nesprávny záver, pretože vydal odsudzujúci rozsudok napriek tomu, že existujúce dôkazy nepreukazujú spoľahlivo a jednoznačne ani len spáchanie skutku. Zdôraznil, že na preukázanie viny každého obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku, usvedčuje obžalovaného z jeho spáchania a súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť teda založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, stal a že sa ho dopustil práve obžalovaný. Uvedené platí osobitne s prihliadnutím na skutočnosť, že v prejednávanej príhode existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si podľa neho navzájom odporujú, a súd

svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov. Nemožno podľa neho konštatovať, že existujú také priame a nepriame dôkazy, ktoré by v súhrne spoľahlivo a bez akýchkoľvek pochybností preukazovali, že sa stal skutok uvedený v obžalobnom návrhu prokurátora. Práve naopak, je presvedčený, že dôkazy svedčiace v jeho prospech a rozpory vo výpovediach poškodených a svedkov, ako aj skutočnosť, že v prípade vykonania ním navrhovaných dôkazov, ktoré boli odmietnuté, by boli ich tvrdenia dokazovaním nesporne vyvrátené, vzbudzujú opodstatnené pochybnosti o samotnom spáchaní skutku. Preto mal okresný súd správne rozhodnúť o jeho oslobodení spod obžaloby. S poukazom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a z dôvodu uvedeného v § 285 písm. a) Trestného poriadku ho oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je trestne stíhaný.

Dôvody odvolania obžalovaný doplnil aj vlastnými podaniami. Opakovane poprel spáchanie predmetného trestného činu. Namietal, že súd do úvahy bral len svedkov vypovedajúcich proti nemu, ktorých výpovede podľa neho boli viackrát menené a sú nepravdivé, ale neboli vypočutí ním navrhnutí svedkovia, okrem S. B. mladšieho. Vyjadruje nesúhlas s tým, že sa nemohol konfrontovať s poškodenými mal. A. B. a O. B.. Sexuálne im neublížoval, lebo mal pruh a nemal erekciu. Keby mal chuť na sex, tak mal družku, ktorú tiež sexuálne neuspokojil. Tvrdí, že deti proti nemu vypovedali, lebo ich výchovne bil pre fajčenie, pitie alkoholu, záškoláctvo a kraďnutie, a družka preto, lebo otehotnela s iným mužom. Keby niečo páchal, tak deťom a družke nič nebránilo, aby ho udali na políciu. Trval na tom, aby bola opakovane vypočutá poškodená O. B., poškodená mal. A. B., O. F. S., S. B. a T. B., a ďalej F. P. a D. W.. Všetci mali počuť, ako sa s väzby telefonicky rozpráva s O. B., keď sa mu do telefónu priznala.

Na základe uvedeného odvolania krajský súd ako súd odvolací v súlade s ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, bolo vykonané bez podstatných procesných chýb, pričom boli dodržiavané aj príslušné ustanovenia Trestného poriadku, ktorými sa má zabezpečiť právo obžalovaného na obhajobu. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie podľa pravidiel stanovených Trestným poriadkom, preto o zistenia plynúce zo zákonne vykonaných dôkazov mohol opierať svoje skutkové zistenia.

Po doplnení dokazovania na verejnom zasadnutí prehratím obrazovo-zvukového záznamu z výsluchu svedkyne mal. A. B. a zhodnotení aj dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní však odvolací súd zistil, že nie všetky skutkové zistenia napadnutého rozsudku zodpovedajú vykonaným dôkazom. Nie všetky prejavy sexuálnych praktík, ku ktorým obžalovaný donútil maloletú poškodenú, boli totiž prezentované aj vo výpovediach na hlavnom pojednávaní, ale boli uvedené len v prípravnom konaní. Konkrétne, ani mal. A. B. vo svojej svedeckej výpovedi neuviedla, aby obžalovaný sa jej snažil násilím dostať hlavu k svojmu pohlavnému údu, ale toto uviedla iba svedkyňa O. F. S. v trestnom oznámení.

Súd však môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané (§ 2 ods. 19, § 278 ods. 2 Tr. poriadku). Znamená to, že aj skutkový stav môže súd ustáliť len na základe takých dôkazov a z nich vyplývajúcich skutočností, ktoré boli pred súdom zákonom predpísaným spôsobom vykonané a prebraté. Keďže donútenie k uvedenej sexuálnej praktike na hlavnom pojednávaní prebraté nebolo, v tejto časti je potrebné považovať odvolanie obžalovaného za dôvodné.

Toto však nie je možné konštatovať vo vzťahu k ostatným odvolacím námietkam obžalovaného, pretože tieto dôvodné nie sú.

Napriek obrane obžalovaného aj podľa krajského súdu výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností odôvodňujú záver, že sa obžalovaný konania zakladajúceho jeho trestnú zodpovednosť dopustil.

Nie je možné súhlasiť s obžalovaným, že súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o vine založil výlučne na výpovediach svedkov, ktoré sú nedôveryhodné, lebo sú ovplyvnené jeho družkou O. B. za účelom pomsty voči nemu, a tiež že sú medzi nimi podstatné rozpory a že nepotvrdzujú tvrdenia O. B..

Uvedené tvrdenie obžalovaného totiž nezodpovedá výsledkom dokazovania a je s nimi v rozpore. Aj keď obžalovaný má právo na spravodlivý proces, tak to neznamená, že má právo na také hodnotenie vykonaných dôkazov a také rozhodnutie súdu, ktoré zodpovedá jeho predstavám.

V tejto súvislosti je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že to, na akých dôkazoch súd založil svoje rozhodnutie a či ich považoval za postačujúce z hľadiska dokázania viny obžalovaného, je vecou jeho úvahy, pričom táto je vedená zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyjadrenou v § 2 ods. 12 Tr. zákona. Je teda výlučne na úvahu súdu, ktoré dôkazy vykoná, a tieto následne vyhodnotí podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral sám, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Nie je porušením práva obžalovaného na spravodlivý proces, keď súd dôkazy nehodnotí podľa predstáv obžalovaného.

V súlade s uvedeným prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku rozviedol, na základe ktorých dôkazov má obhajobu obžalovaného za vyvrátenú, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako aj to, prečo obrane obžalovaného neuveril a prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov.

V súvislosti s hodnotením výpovedí svedkov je potrebné zároveň zdôrazniť, že k nim nie je možné pristupovať mechanicky, ale je potrebné brať do úvahy aj ich mentálnu úroveň, vek, slovnú zásobu a prostredie, z ktorého pochádzajú, dané ich pôvodom z vylúčenej komunity. Podľa znaleckých posudkov z odboru psychológia je u oboch poškodených (u O. B. i mal. A. B.) ich intelektový potenciál v pásme mentálnej subnormy. Napriek tomu je možné na základe svedeckých výpovedí O. B., mal. A. B., S. B. ml., O. B. a T. B., v spojení so závermi znaleckých posudkov z odvetvia psychiatria a z odboru psychológia a svedeckou výpoveďou O. F. S. dospieť k jednoznačnému záveru, že sa skutok stal a že ho spáchal obžalovaný.

V prvom rade je potrebné poukázať na svedeckú výpoveď poškodenej mal. A. B.. Vyplýva z nej, že ju otec (teda obžalovaný) ťahal k sebe do unimobunky a hovoril mame, aby jej mama povedala, aby tam prišla spať. Ona plakala, lebo tam spať nechcela. Otec robil s ňou a mamou sprosté veci. Povedal, aby s mamou šli na posteľ, vyzliekli ju a otec ju obchytával. Nechcela sa vyzliecť, ale otec jej povedal, aby sa vyzliekla. Zbil ju a vyzliekol ju. Dal z nej dole gaťky i podprsenu. Obchytával ju, mama otca bila a povedala, aby jej dal pokoj. Obchytával ju všade, aj na prsiach a chytal ju aj medzi nohami. Robil jej to, čo sa nepatrí. Robil jej s penisom, pričom ukázala, že masturboval. Toto s ňou robil otec veľa. Prvýkrát to robil, keď mama išla do basy. Robil to v nedeľu i v piatok. Naposledy minulú nedeľu pred výsluchom, ktorý sa konal 25.05.2021. Bolo to v unimobunke, ale i v dome, čo zhorel. Keď to povedala mame, tak otca sa mama spýtala, či to je pravda, ale otec to najprv poprel. Potom to priznal. Keď jej to otec robil, tak sa necítila dobre. Domov nechce ísť, nechce tam byť.

Výsluch maloletej poškodenej bol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku a to postupom podľa § 135 ods. 1 až 4 Tr. poriadku. Tento postup odôvodňovala skutočnosť, že A. B. mala v čase výsluchu dvanásť rokov a práve ona, ako blízka osoba páchatel'a, bola obeťou trestnej činnosti sexuálneho charakteru páchaného použitím násillia a hrozby násillim, a tak sa jej výsluch týkal vecí, ktorých oživovanie v pamäti by vzhľadom na jej vek, vzťah k páchatel'ovi, povahu a okolnosti spáchania trestného činu mohlo nepriaznivo ovplyvňovať jej duševný a mravný vývoj, pričom zároveň ide aj o trestný čin proti ľudskej dôstojnosti. Maloletá A. B. bola ako svedkyňa vypočutá až po začatí trestného stíhania „vo veci“, za prítomnosti psychologičky O. L. S., zástupkyne orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately O. F. S. a prokurátorky. Primerane veku bola maloletá svedkyňa poučená aj podľa § 130 ods. 1, 2 Tr. poriadku o práve odoprieť vypovedať, na čo sa vyjadrila, že porozumela a vypovedať bude. Jej výsluch bol následne vykonaný s využitím technického zariadenia určeného na záznam zvuku a obrazu. Preto boli splnené podmienky preto, aby už táto svedkyňa znova nebola v konaní vypočúvaná, ale aby jej výpoveď bola ako dôkaz v konaní pred súdom vykonaná prečítaním zápisnice o výsluchu alebo prehratím obrazovo-zvukového záznamu podľa § 135 ods. 2, 4 Tr. poriadku.

V súvislosti s použitím tohto dôkazu je ďalej potrebné poukázať na to, že celý rad medzinárodných dokumentov (Dohovor OSN o právach dieťaťa, smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2011/92/EU o boji proti pohlavnému zneužívaniu, pohlavnému vykorisťovaniu detí a detskej pornografii, smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2012/29/EU, ktorou sa zavádzajú minimálne pravidlá pre práva,

podporu a ochranu obetí trestného činu) a na ne nadväzujúca právna úprava najmä v zákone č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a v ust. § 134 a § 135 Tr. poriadku zdôrazňuje nutnosť zohľadniť osobitnú zraniteľnosť maloletých obetí trestných činov a potrebu zamedziť tomu, aby dieťa utrpelo ďalšiu ujmu z dôvodu vedenia trestného konania. Toto pravidlo má osobitný význam v prípadoch, keď ide o trestné činy sexuálnej povahy.

Z dôvodu potreby chrániť obeť trestných činov judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúra Najvyššieho súdu SR pripustila výnimky zo zásady, že predtým, ako môže byť obžalovaný uznaný za vinného, musia byť všetky dôkazy v neprospech obžalovaného vykonané pri verejnom prejednaní. Tieto výnimky je možné akceptovať iba s výhradou rešpektovania práv obhajoby; obžalovanému tak všeobecne musí byť daná možnosť zodpovedajúcim a dostatočným spôsobom spochybníť svedectvo v jeho neprospech a vypočuť tých, ktorí svedectvo poskytli, a to buď v okamihu ich výpovede, alebo v neskoršej fáze konania (napr. rozsudok Luca proti Taliansku z 27.02.2001 č. 33354/96). EŠLP vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu (rozsudok z 15.11.2011 č. 26766/05 a 22228/06) stanovil tri kritéria pre posudzovanie námietok súvisiacich s čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd týkajúcich sa neprítomnosti svedka na konaní súdu. Podľa týchto kritérií je potrebné najprv preveriť, či je daný závažný dôvod pre to, že obhajoba nemá možnosť vypočuť alebo nechať vypočuť svedka obžaloby. Ďalej, pokiaľ nedošlo k výsluchu svedka zo závažného dôvodu, nemožno výpoveď neprítomného svedka v zásade považovať za výlučný alebo rozhodujúci dôkaz viny. Napokon ak je ako dôkaz pripustená výpoveď svedka, ktorého nemala obhajoba príležitosť vypočuť, a táto výpoveď predstavuje výlučný alebo rozhodujúci dôkaz viny, neznamená to bez ďalšieho porušenie práva na spravodlivý proces; konanie ako celok možno považovať za spravodlivé, ak sú dané skutočnosti dostatočným spôsobom vyvažujúce nevýhody spojené s pripustením takéhoto dôkazu a umožňujúceho riadne a spravodlivé posúdenie dôveryhodnosti takého dôkazu (bližšie nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. Pl. ÚS 25/2013 z 09.10.2013).

Z pohľadu uvedených kritérií má odvolací súd za to, že v danom prípade bolo možné vychádzať z výpovede maloletej poškodenej A. B., ktorú podala v prípravnom konaní pred vznesením obvinenia S. B..

Vo vzťahu k predmetnej veci je možné konštatovať, že pre nevykonanie výsluchu maloletej poškodenej na hlavnom pojednávaní existoval závažný dôvod. Táto bola v čase výsluchu maloletou osobou, ktorá nielen pre svoj vek, ale aj pre charakter trestnej činnosti (trestný čin proti ľudskej dôstojnosti), ktorej bola obeťou, bola posúdená ako obzvlášť zraniteľná obeť [§ 2 ods. 1 písm. c), bod 1 a 4 zák. č. 274/2017 Z. z.]. Navyše aj podľa znaleckého posudku z odboru psychológia konaním obžalovaného bolo maloletej spôsobované fyzické a psychické utrpenie, pričom ňou samotnou bolo pociťované ako zlo, nátlak a nepravosť, ktoré prežívala ako príkorie.

Tiež je potrebné zdôrazniť, že v predmetnej veci vznesenie obvinenia konkrétnej osobe súčasne so začatím trestného stíhania „vo veci“ dôkazná situácia nedovoľovala. V čase začatia trestného stíhania zhromaždené dôkazy neboli takej kvality, aby z pohľadu § 206 ods. 1 Tr. poriadku umožnili dostatočne odôvodniť záver, že stíhaný trestný čin spáchal S. B.. Až svedecká výpoveď maloletej poškodenej boli totiž prvým priamym dôkazom v predmetnej veci, ktorý umožnil vzniesť S. B. obvinenie a to aj za obdobie, počas ktorého bola matka maloletej O. B. vo výkone trestu odňatia slobody.

Navyše, výpoveď mal. A. B. nie je jediným usvedčujúcim dôkazom o vine obžalovaného z predmetného trestného činu, ale jej výpoveď potvrdzujú, dopĺňajú a spresňujú ďalšie dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní. Ide predovšetkým o svedecké výpovede poškodenej O. B., O. F. S., S. B. ml., O. B. a T. B., ale aj znalecké posudky z odboru psychológia a z odvetvia psychiatria.

Okresný súd teda postupoval v súlade so zákonom, keď na hlavnom pojednávaní podľa § 135 ods. 2, 4 Tr. poriadku len prečítal zápisnicu o výsluchu mal. A. B. z XX.XX.XXXX i bez splnenia podmienok uvedených v § 263 a písomný prepis obrazovo-zvukového záznamu.

Napriek tomu odvolací súd na verejnom zasadnutí dokazovanie doplnil aj prehratím samotného obrazovo-zvukového záznamu z výsluchu maloletej A. B. z 25.05.2021, aby sa posilnila kompenzácia práv obhajoby skrátených nemožnosťou klásť maloletej otázky a aby súd i obhajoba si mohli urobiť presný obraz o priebehu výsluchu, o reakciách maloletej na položené otázky a jej správanie.

Aj odvolací súd z obrazovo-zvukového záznamu zistil, že maloletá svedkyňa bez akéhokoľvek nátlaku či ovplyvňovania, aj keď so zjavne obmedzenou slovnou zásobou, bez prípravy, či porady s prítomnými osobami odpovedala na položené otázky. Zjavný bol u maloletej aj emočný doprovod, keď pri opisovaní toho, ako obžalovaný ju chytal nahú medzi nohami a masturboval, maloletej svedkyňi tiekli od plaču slzy. Na základe uvedeného ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že výpoveď maloletej nebola nikým ovplyvnená a že hodnoverne usvedčuje obžalovaného zo sexuálneho násillia voči nej, ale aj voči jej matke.

V prospech hodnovernosti výpovede maloletej poškodenej vyznievajú aj výsledky znaleckého dokazovania z odboru psychológia, podľa ktorých u maloletej A. B. počas psychologického vyšetrenia nebola zachytená snaha skresľovať udalosti vo svoj prospech, pričom táto je schopná v základných kontúrach správne reprodukovať prežité udalosti, ktoré sú predmetom trestného stíhania. Tak, ako to uvádzala svedkyňa vo svojej výpovedi, aj pri psychologickom vyšetrení maloletá umiestňovala začiatok konania, ktoré je predmetom trestného stíhania do obdobia, kedy bola matka vo výkone trestu a od tej doby opakovane až do podania trestného oznámenia.

Pravdivosť tvrdení maloletej A. B. potvrdzuje a dopĺňa aj jej matka O. B. vo výpovedi na hlavnom pojednávaní 01.12.2021. Táto bola v období od 05.12.2018 do 01.06.2019 vo výkone trestu odňatia slobody a vtedy sa o deti, vrátane mal. A. B., staral obžalovaný. Keď sa z výkonu trestu vrátila, tak jej mal. A. rozprávala, ako ju obžalovaný obťažoval, dal jej facku, keď sa nechcela vyzliecť, vyzliekol ju donaha a musela ležať na posteli nahá, pričom sa aj on vyzliekol. Ďalej svedkyňa maloletá uviedla, že jej obžalovaný rozťahoval nohy, obchytával ju, lízal jej medzi nohami, bozkával a maloletá musela obžalovanému vziať do ruky penis a ukájať ho, pričom to ona nechcela a plakala. Po návrate svedkyne z výkonu trestu to pokračovalo tak, že ju aj mal. A. obžalovaný opakovane nútil, aby sa vyzliekli, lebo ich zbije s tým, že sa bude pozeráť, ako to svedkyňa robí s dcérou. Obžalovaný chcel, aby si ľahli, vzájomne sa obchytávali a on sa na nich pozeral a masturboval. Uviedla, že obžalovaného sa bála a stále sa ho bojí, lebo ich bije a bol na nich strašne agresívny.

Strach z obžalovaného a prežívanie konania obžalovaného s hrozbou fyzických trestov ako príkoria zistila aj znalkyňa z odboru psychológia. Aj podľa znalkyne bolo konaním obžalovaného spôsobované svedkyňi O. B. fyzické a psychické utrpenie. Znalkyňa tiež počas psychologického vyšetrenia zachytila snahu svedkyne prezentovať sa sociálne žiadúco, avšak podľa znalkyne s väčšou pravdepodobnosťou táto snaha zásadne neskresľuje opis udalostí, ktoré sú predmetom trestného stíhania.

Obave poškodenej O. B. z obžalovaného zodpovedá aj skutočnosť, že podľa evidencie priestupkov bol obžalovaný postihnutý za priestupok proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dňa 27.02.2020 dopustil tým spôsobom, že fyzicky napadol poškodenú O. B. tak, že ju zovretou päťou udrel do oblasti tváre, následkom čoho táto spadla na zem a ešte do nej kopol nohou.

Dôvodnosť obavy poškodenej O. B. z obžalovaného plyní nielen z jeho násilného a agresívneho správania sa k nej pred vzatím do väzby (aj sám priznal bitie), ale tiež z charakteru trestnej činnosti, ktorú na nej páchal, a aj z jeho konania v priebehu trestného stíhania, keď sa listami a telefonátmi snažil ovplyvniť svedkyňu tak, aby svoju výpoveď zmenila v prospech neho. To je zrejme nielen z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní, ale aj z listu zachyteného počas väzby adresovanom A. P., v ktorom mu jednak uvádza ako má vypovedať a súčasne hrozí, že O. B. „O. skare tu špinavú piču“ a dá ju za krivé svedectvo do basy.

Agresívnu, napätú, nezrelú, egocentrickú osobnosť, so sklonom k disociálnym stratégiám správania, zistila u obžalovaného aj znalkyňa z odboru psychológia.

Prvostupňový súd preto postupoval správne, keď poškodenú svedkyňu O. B. v súlade s § 262 Tr. poriadku vypočul na hlavnom pojednávaní v neprítomnosti obžalovaného, avšak za prítomnosti jeho obhajkyne s tým, že obžalovaný bol po návrate do pojednávacej miestnosti oboznámený s obsahom výpovede svedkyne, mal možnosť sa k nej vyjadriť a kládol svedkyňi prostredníctvom samosudcu aj otázky, na ktoré následne svedkyňa odpovedala. Právo obžalovaného vypočúvať svedkyňu tu bolo zabezpečené tiež prítomnosťou obhajkyne obžalovaného pri výsluchu svedkyne, ktorej aktívne aj kládla otázky.

Páchanie žalovaného trestného činu obžalovaným potvrdzuje aj výpoveď svedkyne O.. F. S., pred ktorou ako sociálnou kurátorkou mal. A. B. uviedla, že nechce byť doma, chce ísť do ústavu a nechce spať s rodičmi, lebo ju otec volá k sebe do izby a musí sa donaha povyzliekať. Na podklade tohto zistenia O.. S. aj podala trestné oznámenie. Následne bola prítomná aj pri výsluchu mal. A. B. a jej bratov mal. O. B. a mal. T. B., pričom nezaregistrovala žiaden nátlak na svedkov či ich ovplyvňovanie s tým, že zapísané bolo len to, čo bolo povedané.

Pravdivosť výpovedí poškodených mal. A. B. a O. B. čiastočne potvrdzujú aj synovia obžalovaného S. B. mladší, mal. O. B. a mal. T. B.. Z ich výpovedí plynie, že sestra mal. A. sa bála otca, lebo ju obchytával aj za prsia a nasilu, napriek jej plaču, ju ťahal k sebe do izby, kde zatvoril dvere a povyzliekal ju, čo im neskôr sestra povedala. Od mamy sa svedok S. B. dozvedel aj to, že obžalovaný z A. ťahal tepláky, chcel, aby aj ona stiahla tepláky jemu, nechcela to a plakala, musela si ľahnúť, roztiahol jej nohy, a tiež že mal. A. obžalovaný chytil ruku a chcel, aby mu masturbovala. Mame sa mal pritom obžalovaný vyhrážať, že ak zavolá políciu, tak ju zabije.

Konaniu, ktoré sa obžalovanému kladie za vinu, zodpovedajú aj závery znaleckých posudkov z odvetvia psychiatria a sexuológia a z odboru psychológia. U obžalovaného na jednej strane síce bolo zistené, že netrpí sexuálnou deviáciou a má poruchu erekcie, ale zároveň bolo zistené aj to, že pri zachovanom libide (sexuálnej túžbe) je táto porucha mimoriadne frustrujúca, pričom u neho nie je dostatočne fixovaná bariéra voči norme netolerovaným sexuálnym aktivitám. Pri psychologickom vyšetrení osobnosti obžalovaného bola zistená významná prezentácia disociálnych tendencií pri impulzívnej afektivite, s črtami nezdržanlivosti až anetickosti, slabá vôľová kontrola a regulácia správania. Vzhľadom na osobnostnú nezrelosť a z nej vyplývajúcu nejasnú identitu, môže dochádzať aj k využívaniu náhradných zdrojov sexuálneho uspokojenia. Charakter sexuálneho správania, pre ktoré je trestné stíhanie vedené, podľa znalkyne s väčšou pravdepodobnosťou odráža psychopatológiu osobnostných rysov, ktoré podmieňujú celkovú sociálnu maladaptáciu, nezdržanlivosť v uspokojovaní vlastných potrieb, nerozvinutú úroveň empatie, nízku autoregulatívnu účinnosť sociálnych pravidiel (t.j. využíva zdroj sexuálneho uspokojenia, ktorý je mu dostupný). Skutok, pre ktorý je trestné stíhanie vedené, podľa znalkyne z odboru psychológie zodpovedá osobnosti obžalovaného.

Čo sa týka schopnosti obžalovaného správne vnímať a reprodukovať prežité udalosti, podľa záverov znaleckého posudku z odboru psychológia obžalovaný je schopný správne vnímať a reprodukovať prežité udalosti vo všeobecnosti, rovnako je schopný správne reprodukovať prežité udalosti, ktoré sú predmetom trestného stíhania. Avšak tendencie k neúprimnej výpovedi a snaha prezentovať sa sociálne žiaduco (vysoké Lži skóre) výrazne znižujú jeho špecifickú vierohodnosť, pričom možno predpokladať, že počas úkonov súvisiacich s predmetnou trestnou vecou, budú jeho výpovede neúprimné a budú podliehať účelovej korekcii.

Na základe uvedeného aj podľa odvolacieho súdu dospel súd prvého stupňa k správne mu zisteniu, že obžalovaný svoju mal. dcéru A. B. a aj jej matku, svoju družku O. B. opakovane donútil bitím a hrozbou bitky, aby sa vyzliekli donaha, ľahli si do postele a hladkali sa a chytali na intímnych miestach, pričom sa na to pozeral a masturboval, a mal. dcéru taktodnúť tiež držať jeho pohlavný úd a ukájať ho masturbovaním, čo ona odmietala a plakala. Ako už bolo vyššie uvedené, len v trestnom oznámení, nie však pri dokazovaní v konaní pred súdom, svedkyňa O.. F. S. uviedla, že obžalovaný mal podľa údajov mal. A. B. sa tejto snažiť násilím dostať hlavu k svojmu pohlavnému údu.

Len z dôvodu vypustenia tejto posledne uvedenej formy sexuálnej praktiky odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a sám vo veci rozhodol. Pritom súčasne skutkovú vetu upravil (bez vecných zmien v priebehu skutku a bez doplnenia ďalších znakov) tiež tak, aby zrozumiteľnejšie a presnejšie bolo aj vymedzenie doby páchania činu a naplnenie znakov trestného činu.

Obžalovaný svojím konaním ustáleným vo výrokovej časti tohto rozsudku naplnil všetky pojmové znaky zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a), c) Tr. zákona, pretože násilím a hrozbou bezprostredného násillia donútil svoju maloletú dcéru a svoju družku k iným sexuálnym praktikám, pričom kvalifikovanú skutkovú podstatu naplnil tým, že čin spáchal na dieťati a na blízkej osobe.

Z hľadiska zavinenia obžalovaný čin spáchal v priamom úmysle [§ 15 písm. a) Tr. zákona], pretože chcel násilím a hrozbou bezprostredného násillia donútiť iného k iným sexuálnym praktikám a tým porušiť právo človeka slobodne rozhodovať o svojom sexuálnom živote.

Len za účelovú odvolací súd považuje námietku obžalovaného, podľa ktorej je jeho vina založená iba na výpovediach ovplyvnených jeho družkou O. B. z dôvodu pomsty. Ovpływňovanie svedkov zo strany poškodenej O. B. zistené nebolo. Naopak, ovplyvňovanie svedkov bolo zistené zo strany obžalovaného, ktorý sám priznal, že deťom a O. B. písal a telefonoval, pričom O. B. aj výslovne žiadala (a aj plakala do telefónu), aby svoju výpoveď v prospech neho zmenila. Ako už bolo vyššie uvedené, od obžalovaného bol zachytený aj list adresovaný A. P., v ktorom mu uvádza, aké skutočnosti mu má pred súdom dosvedčiť.

Aj preto je potrebné súhlasiť s postupom prvostupňového súdu, keď odmietol opakovaný výsluch poškodenej O. B.. Tá v konaní už totiž bola opakovane vypočutá, pričom vypovedala bez podstatných rozporov. V tejto súvislosti je bezdôvodné aj obžalovaným navrhované zabezpečenie záznamov telefonických hovorov medzi ním a družkou počas výkonu väzby.

Rovnako správne prvostupňový súd odmietol aj výsluch ďalších svedkov O. T., O. Z. a G. Z., ktorí s obžalovaným a poškodenými v spoločnej domácnosti nežili a tak nemôžu mať informácie o tom, čo sa u nich po nociach dialo. Aby boli znalí takýchto skutočností neuvádzal ani obžalovaný.

Za nedôvodné odvolací súd považoval aj ďalšie návrhy obžalovaného na výsluch svedkov v odvolacom konaní. Poškodené mal. A. B. a O. B., ako aj O. F. S., S. B. ml. a T. B. už boli v konaní opakovane vypočutí a dôvodným nie je ani doplnenie dokazovania výsluchom F. P. či D. W.. Pre ustálenie skutkového stavu a pre rozhodnutie o vine je totiž bezvýznamné, či uvedení svedkovia potvrdia alebo nepotvrdia, že O. B. v telefonickom hovore s obžalovaným z väzby pod jeho nátlakom uviedla, že príde na súd zmeniť výpoveď v jeho prospech, keď je zrejmé, že má táto z neho oprávnené strach. Ako už bolo vyššie uvedené, obžalovaný poškodenú O. B. ovplyvňoval a robil na ňu nátlak, aby svoju výpoveď v prospech neho zmenila, pričom tak robil najprv listami z Ústavu na výkon väzby, na ktoré mu však neodpovedala, a tak jej z ústavu začal telefonovať. Preto výsluchy takýchto svedkov, ktorí podľa obžalovaného mali byť pri telefonickom hovore prítomní, sú podľa odvolacieho súdu bezvýznamné.

Pravdivé nie sú ani odvolacie námietky obžalovaného, podľa ktorých mu súd neumožnil vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Z obsahu zápisníc o konaní hlavného pojednávania je totiž zrejmé, že po vykonaní každého dôkazu obžalovaný dostal možnosť vyjadriť sa k nemu, pričom túto možnosť spravidla aj využil. Svedkom mu bolo vždy umožnené aj klásť otázky.

Chybu, ktorú by bolo možné napraviť v prospech obžalovaného, odvolací súd nezistil pri rozhodovaní prvostupňového súdu o treste. Naopak, vzhľadom na to, že obžalovaný už bol dvakrát potrestaný za trestný čin lúpeže podľa § 234 Tr. zákona účinného do 31.12.2005, pričom žiadne z týchto odsúdení doposiaľ zahladené nebolo, mohol prvostupňový súd zvažovať, či u obžalovaného neboli splnené podmienky pre uloženie trestu odňatia slobody na doživotie podľa § 47 ods. 2 Tr. zákona. Tieto úvahy sú však v odvolacom konaní konanom len na podklade odvolania obžalovaného bezpredmetné.

Správne prvostupňový súd zistil prevahu priťažujúcich okolností, pretože je daná len jedna priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona (obžalovaný už bola za trestný čin odsúdený), ale nie je daná žiadna poľahčujúca okolnosť. V dôsledku toho bolo potrebné obžalovanému ukladať trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby zvýšenej podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona na 9 rokov 8 mesiacov až na 15 rokov.

V odpise registra trestov má obžalovaný až 18 záznamov o páchaní trestných činov rozmanitej povahy, a to pre krádeže, lúpeže, výtržníctva, úverový podvod, ale aj pre pohlavné zneužívanie z roku 1994 a iné trestné činy, za ktoré bol opakovane vo výkone trestu odňatia slobody a to dokonca aj v III. NVS. Nepodmienečných trestov odňatia slobody mu bolo uložených v celkovej dĺžke 19 rokov a 8 mesiacov. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/33/2020 z 14.09.2020, právoplatným 14.10.2020, za prečin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b) Tr. zákona na trest odňatia slobody 1 rok 6 mesiacov, s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky, teda do 15.10.2022. Negatívne poznatky o osobe obžalovaného a o

možnosti jeho nápravy teda plynú aj zo skutočnosti, že predmetnú trestnú činnosť páchal v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, keď od páchania trestného činu ho neodradila ani hrozba opätovného výkonu trestu odňatia slobody.

Vyššie bolo uvedené, že obžalovaný má záznam aj o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa dopustil voči poškodenej O. B..

Vychádzajúc zo zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Tr. zákona, najmä vzhľadom na spôsob spáchania činu a jeho následky, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy aj podľa odvolacieho súdu možno účel trestu dosiahnuť trestom odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Takýto trest zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, pričom súčasne vyjadrí aj jeho morálne odsúdenie spoločnosťou.

Obžalovaný naposledy bol vo výkone trestu odňatia slobody 05.12.2009, kedy vykonal súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok 8 mesiacov uložený mu za úmyselné prečiny výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, porušovania domovej slobody podľa § 194 Tr. zákona a nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zákona. Keďže predmetný zločin sexuálneho násillia páchal už od konca roka 2018 a teda v posledných desiatich rokoch pred jeho spáchaním bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, tak obžalovaného prvostupňový súd na výkon uloženého trestu odňatia slobody správne zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia [§ 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona].

Za rozhodnutie v rozpore so zákonom bolo potrebné v napadnutom rozsudku považovať rozhodnutie o odkázaní opatrovníčky maloletej poškodenej s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku. Základným predpokladom pre rozhodovanie o náhrade škody v adhéznom konaní, teda aj pre odkázanie s nárokom na náhradu škody na civilný proces, je totiž včasný a riadny návrh poškodeného, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu. Podľa § 46 ods. 3 Tr. poriadku taký návrh môže poškodený podať najneskoršie do skončenia vyšetrovania, pričom z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok uplatňuje. Keďže v tejto lehote návrh na priznanie náhrady škody uplatnený nebol, nie je možné v odsudzujúcom rozsudku nielen zaviazat' obžalovaného na náhradu škody, ale ani odkázat' poškodeného s jeho nárokom na civilný proces.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd na podklade odvolania obžalovaného rozhodol jednomyseľne tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.